

LBRIS

We know
books

Neînverzitele păduri

Copyright @Ion-Cristea Marilena

Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2021

*Toate drepturile rezervate,
inclusiv reproducerea de fragmente din carte*

LITERPRESS PUBLISHING

Str.Brebu, nr.3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.com

Magazin virtual: www.literpress.ro

Editori coordonatori: *Coman Iasmina, Drăgan Milica*

Redactor: *Andreea Oana Duduman*

Grafica coperta: *Hayalperest*

Tehnoredactare: *Cristian Negoii*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ION-CRISTEA MARILENA

Neînverzitele păduri / Ion-Cristea Marilena. - București :
Literpress, 2021

ISBN 978-606-95181-4-4

821.135.1

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului și autorului este strict interzisă și se pedepsește conform*

Legii dreptului de autor

Ion-Cristea Marilena

Neînverzitele păduri

LITERPRESS, 2021

București

CUPRINS

Prefață	5
Stăteam la geam	13
Ieri ne jucam.....	14
Nu știu	16
Un joc.....	17
Mi-e teamă.....	19
Ciocolata	20
Mergeam pe stradă...	21
Prietene.....	22
Ochi căprui.....	23
S-a dus și luna asta.....	24
De când te-am cunoscut	25
Am plâns puțin.....	26
Nostalgic pas	27
Se duc poeziile.....	28
Voci de toamnă	29

Cine sunt eu?	30
Lumea nu mai știe...	32
Dincolo de cuvânt	33
Eu pun întrebări	34
Se lasă seara...	35
Tu, ființă...	36
Ceea ce contează	37
Poetul	39
A mai plecat un om...	40
Sărut de zefir	41
Anotimpul speranței	43
Norii	44
Viața - o magie	45
Se scurge iarna...	47
Suflete, cine ești tu?	48
Floare albastră	49
Fericire	50
Îmbrățișarea	51
Cuvinte...	52
Floarea fără floare	53
Unde sunt?	55

Când sunt tristă...	57
Inocență	58
Către ceva frumos	59
Ploaia	60
Omul de zăpadă	62
Sfârșit de iarnă	63
În mine este fericirea	64
Marea resetare	65
Să se întrebe „Dânsul”	66
Brâncuși	68
Cuvântul	69
Mărțișor	71
Nu există o vârstă a iubirii	72
Te înșeli amarnic	73
Când soarele...	74
Am rămas în largul mării	75
Mirosul ploii	76
Momentul pur al dimineții	77
Primăvară târzie	78
Zarzărul meu de acasă	79
Ghiocelul	81

Mi-e dor...	83
O lume nouă	84
Nucul nostru	86
În fiecare zi	88
Martie	89
Adică, de ce să nu încerci?	90
Desculți prin iarba verde	91
Fata din neant	92
Când mă trezesc.....	93
Macii fără aur	95
Ne mor poezii	96
Ignoranță	97
Frumusețea din sufletul tău	98
Așteaptă-mă pădure	99
De ziua ta.....	100
Ce bine e la tine-n suflet	101
Sunt eu aceea care sunt	102
Iar plouă.....	103
În așteptarea Ta	104
Karma	105
Cuvintele mele	106

Gândul	107
Magie	108
Poetului.....	109
Sărutul de vară I.....	110
Sărutul de vară II	111
M-am întrupat în ploaie	112
Nu știu.....	113
Zâmbesc și azi	114
Eu sunt propria-mi casă	115
Un amalgam de destine	116
De Constantin și Elena	117
Neînverzită e pădurea toată	118
Aș fi copilul nimănuî... ..	119
O zi cum alta nu e	121
Tot eu.....	122
Nu cred că viața se repetă	123
Pe plajă, la mare	125
Sunt o parte din tine	126
Un dor de-a ne-nălța	127
O poezie mică, mică	128
Regatul meu	129

Ploaia	130
Parfumul florilor de tei	131
Gând pentru Eminescu	132
Melodramă	134
Triburi	135
În ziua de ieri mă scufund	137
O barcă	139
Când pleci.....	140
De m-ai întreba.....	141
Ciulinul	143
Îmi doresc o schimbare	144
Cuvântul acesta.....	145
Când simți că te topești... ..	146
Hai, scrie, scrie!	147
Îmi pare rău	148
Nu pot vedea pădurea.....	149
A mai trecut o zi	150
Bine-ai venit, frumoasă zi!	151
O nouă provocare	152
Mi-ar fi plăcut... ..	153
Destinul căutătorilor de rime	155

Mai crezi în oameni?	156
Undeva, cândva... ..	158
Prietenie	159
Nu pot să cred	160
Parfum de poezie	161
Ea unește, nu desparte... ..	163
Mă risipesc	164
De nedescris.....	166
Un semn al clipelor ce zboară	168
Pentru că trebuia... ..	169
Doina mea cu glasul dulce	171
Culoarea din catrință	173
Doar greierii mai știu să cânte	175
Caii mei sunt pe câmp, herghelii	176
Un superb răsărit	177
Un joc ce te obligă	178
Păduri ce-ar fi putut să fie... ..	179
Ne topim	181
Un răsărit	183
Cea mai frumoasă	184
Destin	186

Lucrul cel mai bun	187
Ceața	188
Mai dă-mi un început!	190
Să nu-mi iei copilăria	191
N-am să plec... ..	192
Aripa	193
În pliul unei frunze	194
Se retrage vara... ..	195
La răscruce	196
Limba mea română	198
În fiecare zi învăț câte ceva	199
La mine este toamnă	200
Locul meu... ..	201
Încă, acasă	202
Te-ai trezit?	203
Scrisoare toamnei.....	205
Plouă	206
Ploaia-i regina... ..	207
Mesagerul.....	208
Schimbarea.....	209

Stăteam la geam

Stăteam la geam și așteptam,
Dar ce anume, nu știam,
Spune-mi și tu, ți s-a-ntâmpat,
Să stai s-aștepți cu-adevărat?

Ai sentimentul clar, precis,
C-aștepți în viață, nu în vis,
Iar geamul alb, strălucitor,
Se proiectează într-un nor...

Nu așteptam ceva concret,
Iar razele-mi intrau direct,
Prin geamul, uneori, deschis,
Lovind o creangă de cais!

Și-o ploaie albă, peste mine,
Mi se părea că vine, vine...
Iar așteptarea îmi părea,
Că nu mai e atât de grea.

Cu creta desenam pe sticlă,
O inimă albastră, mică,
Și îmi doream prin ea să treacă,
Poate, spre seară, o săgeată...

Ieri ne jucam, ne atingeam
Total, direct, fără rețineri,
Eram doi fluturi roșii, tineri,
Care zburau bățând în geam!

Iar aripile se zbăteau,
În urma lor lăsând polen,
Fără restricții sau antren,
Pe-același drum se-aliniau!

Ce s-a-ntâmplat de ieri? E azi!
Aripa-ți nu vrea să mai bată...
Un flutur roșu în zăpadă,
Printre pădurile de brazi...

Ce s-a-ntâmplat de ieri? Vorbește!
De ce aștepți atât de mult?
Când eu aș vrea să te ascult,
Privirea ta mă ocolește!

Cu mine, oare, ce se-ntâmplă?
Căci ieri ți-aș fi vorbit oricum,
Nu știu ce e cu mine-acum,
Și duc mai des mâna la tâmplă!

Iar ochii noștri par în iad,
În ei o lacrimă vibrează
Și-atunci când se intersectează,
Mă țin de ziduri, să nu cad!

De ce nu mă mai ții de mână?
Când mă atingi întâmplător,
Nu mai sunt eu, simt un fior,
Și simțurile se îngână!

Doi fluturi roșii, peste noapte,
S-au transformat în crisalide,
De dragoste și zbor, avide,
De la-nceputuri, mai departe...

Nu știu deloc cum s-a-ntâmplat,
Dar ochii mei, privind în depărtare,
S-au așezat, clipind cu-nfrigurare,
Pe chipul tău atât de-nsingurat!

Și au rămas, așa, în contemplare
Și, parcă, totul s-a oprit în loc,
Clipitul genelor nu se-auzea deloc,
Iar ochii mei au devenit o mare...

O mare calmă-n valuri potolite,
Care se zbat atât cât să ne-audă,
Fiorul nopții-n forma cea mai crudă,
Ce bântuie prin suflete grăbite...

Nu mă grăbeam, aș fi rămas o viață,
Cu ochii îndreptați către nimic,
Voiam doar să te-ajut, să te ridic,
Căci se făcuse iarăși dimineață.

Un joc...

Un joc al mâinii, în eter,
Era secretul nostru mic,
Era mai mult decât nimic,
Decât aș fi putut să sper...

Și cât de mult mă bucuram,
Când, așteptată, mâna ta,
Prin aer, semne îmi făcea
Și, de departe, îți zâbeam.

Eu îmi doream să o ating,
Să simt în palmă, mâna ta,
Dar gândul mi se rătăcea
Și nu puteam să-l mai conving!

Mi se părea că ții în mână
Buchete mici de trandafiri
Și, așteptându-mă, te miri,
Că el, momentul, se amână...

Am mai făcut un pas spre tine,
Nu știu de ce te-ndepărtați,
Însă, cu mâna, semn făceai,
Parcă spunând c-așa e bine...

Și zi de zi se complicau
Aceste semne fără sens,
Iar mâinile-și doreau consens,
Dar semnele nu dispăreau...

O ploaie caldă-ntâmplătoare,
Parcă dictată de divin,
Ne-a oferit paharul plin,
Să ne desprindem din tipare!

Sub o umbrelă, tremurând,
Descopeream așa-n tăcere,
Străinul ce nimic nu cere,
Tăcut, cu ochii în pământ.

Să îmi dai mâna, așteptam,
Prin stropi ce nu voiau să plece...
Aveai o mână aspră, rece,
Nu era mâna ce-o doream...

Mi-e teamă...

Mi-e teamă când se lasă noaptea,
Căci simt scurgându-se prin beznă
Și îmi ajunge pân' la gleznă,
Tristețea mea din clasa-a-șaptea.

Încerc să merg către culcare...
Niciun picior nu se ridică
Și simt că nu mai pot de frică,
Iar glezna mea, oh, ce mă doare!

Și vreau să îmi aduc aminte,
Ce s-a-ntâmpnat atunci, oare,
De ce nu pot sta în picioare,
Doar știu c-am fost copil cuminte...

Încerc să trag mai cu putere,
Degetul mare se întinde,
Tristețea, parcă, se desprinde,
Se lasă pe podea și piere...

Parcă aud și-acum vioara...
În clasa-a-șaptea, spre sfârșit,
De tine m-am îndrăgostit
Și am fost tristă toată vara...

Mi-ai aruncat o ciocolată,
Pe geamu-albastru, larg deschis,
În atmosfera ca de vis,
A anilor ce-au fost odată!

Era o ciocolată fină,
Cu gust de tine și de joacă,
Voiam ca ochii-ți să se-ntoarcă,
Să sorb privirea lor senină!

O ciocolată amăruie,
Ce încercam s-o-mpart în patru,
S-o dau la unul și la altu'
Aroma ei să stăruie...

Veneai la șapte zile-o dată,
Nu ne vedeam decât fugar,
Tu, în alură de hoinar,
Iar eu de zâna sechestrată!

Și-o săptămână încheiată,
Trăirile-mi erau confuze,
Dar mă trezeam, simțind pe buze,
Sublimul gust de ciocolată!

Mergeam pe stradă...

Mergeam pe stradă unul lângă altul
Și m-așteptam ca tu să fii înaltul,
Însă, erai c-un cap mai mărunțel,
Și ca toți mărunțelii, plin de el!

Ne-am cunoscut prin intermediar
Și ne vedeam din ce în ce mai rar,
Deși tu îmi spuneai că mă iubești,
Eu, sinceră să fiu, doream să crești!

Și rău mă amețai, că vorba ceea,
Tu cunoșteai în amănunt femeia,
O clipă, nu ai vrut să vezi în mine,
Pe cea incompatibilă cu tine...

Nu-nțelegeam nimic dintr-o plimbare,
Iar vocea ta se auzea prea tare,
Și mă-ntrebam cu multă uluire,
Dacă trăiesc povestea de iubire!

Povestea mea, o veșnică-ntrebare,
Deși mărunț, erai cu mult mai mare,
Doar tu vorbeai, privind mereu în sus,
C-altfel, cuvântul tău n-ar fi ajuns!

Și-n ziua-n care ai urcat o treaptă,
Să fii mai sus de mine cu o șoaptă,
Fiindcă-ți doreai să îmi vorbești de sus,
„Iubirea”-mi pentru tine a apus.